

Arrest

nr. 41 751 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 13 april 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) en houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats, dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 april 2010 om 12 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 21 september 2009 een asielverzoek in. Op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd vastgesteld dat verzoekende partij op 11 januari 2009 te Samos, Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 21.10.2010 [lees:2009], gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekende partij.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden. Op 8 februari 2010 werd hiervan melding gemaakt aan de Griekse autoriteiten door middel van een Tacit Agreement.

1.4. Op 13 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, diende op 21.09.2009 een asielaanvraag in. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 11.01.2009 te Samos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit-illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 21.09.2009 stelde de betrokkene dat hij op 11.01.2009 vanuit Turkije naar Griekenland reisde en er tot begin maart 2009 verbleef. Hij zou in maart 2009 naar Turkije zijn teruggekeerd en er tot 14.09.2009 hebben verbleven. Hij zou vanuit Turkije via een hem niet bekende route met een vrachtwagen naar België zijn gereisd.

Op 21.10.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 08.02.2010 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 05.03.2010 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van de artikels 3(2) en 15 van Verordening 343/2003. De betrokkene verklaart dat er geen garanties zijn dat de Griekse instanties zijn asielaanvraag daadwerkelijk en correct

zullen behandelen, dat er geen effectief rechtsmiddel bestaat en er onvoldoende opvang is. Een overdracht aan Griekenland betekent om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ter ondersteuning wordt verwezen naar het standpunt van het UNHCR van december 2009 en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 28.0804), Verder stelt de betrokkene dat Griekenland met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003 niet langer verantwoordelijk is gezien hij van maart 2009 tot 14.09.2009 naar eigen zeggen in Turkije en dus buiten het grondgebied van de Lidstaten verbleef.

Betreffende de vraag van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de vraag om toepassing te maken van artikel 15 (humanitaire clausule) van Verordening 343/2003 merken we op dat de betrokkene verklaart dat een broer en twee ooms van hem in België verblijven. Deze familieleden vallen echter niet binnen de notie "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2 i) van Verordening 343/2003. De betrokkene brengt ook geen elementen aan, die aantonen dat hij om een bepaalde reden afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

Betreffende de bewering dat de betrokkene meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten zou hebben verbleven benadrukken we dat de betrokkene geen elementen aanbrengt, die onweerlegbaar aantonen dat hij meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten verbleef. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Griekenland eindigde met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RW, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betreffende de bewering dat er geen effectief rechtsmiddel zou bestaan moet worden opgemerkt dat presidentieel decreet 81/2009 van juni 2009 inderdaad de raden van beroep voor de aanvragen, die in eerste aanleg worden afgewezen, afschaft, maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State worden onderzocht.

De betrokkene brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees volstaat niet en is derhalve speculatief.

*De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56elf46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk: *the presumption must be that Greece will abide by its obligatoris under those directives*). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.*

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij België verkoos omdat zijn broer en ooms hier verblijven. Hierboven werd reeds uiteengezet waarom dit motief geen grond is voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. De betrokkene diende op 24.12.2009 een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie, opvolging en ziekenhuizen, waar de betrokkene kan worden behandeld, beschikbaar zijn in het land van overdracht nl. Griekenland. Een adequate behandeling in Griekenland is dus mogelijk. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar Griekenland een inbreuk uitmaakt op Europese Richtlijn 2004/83 of op artikel 3 van het EVRM. De aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter werd op 13.04.2010 ongegrond verklaard.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzoverre verzoeker ook de schorsing vraagt van de “beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats”, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een maatregel van vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar is bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52bis, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De beoordeling van de wettigheid van een vrijheidsberovende maatregel behoort bijgevolg niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is in die mate onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verzoekende partij betoogt dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Zij stelt dat er dus mag van worden uitgegaan dat verwerende partij haar op korte termijn zal willen terugleiden naar Griekenland, zodat zij niet dienstig een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure. Zij licht voorts toe dat zij diligent optrad door op 18 april 2010 een vordering bij de Raad in te leiden tegen de beslissing die haar op 13 april 2010 werd ter kennis gebracht.

3.2. Het diligente optreden van verzoekende partij staat niet ter discussie. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt bijgevolg voldoende aangetoond.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel mag verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet zij integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.5. Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens haar voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

*“Aangezien dat de uitvoering van de aktes en de bestreden beslissingen van nature zijn om de verzoeker zware en moeilijk te herstellen nadeel te bezorgen
Aangezien dat, volgens het Arrest uitgesproken op 13 april 2010 door de derde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Arrest n°41.531)
« Aux termes de l'article 39/82, 2, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980, « la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution de l'acte risque de causer un préjudice grave et difficilement réparable » ;*

Dat, in huidig geval, deze twee condities moeten beschouwd worden als zijnde herenigd;

Dat inderdaad, langs een kant, het niet door de Dienst voor Vreemdelingenzaken wordt betwist dat de verzoeker en de broer van Meneer Y.A.K. (...) en de neef van Meneer M.A.K. (...), beide erkend als vluchteling door de Belgische autoriteiten;

Dat zo lang dat de broer als de onkel van de verzoeker zijn erkend geweest als vluchteling door de Belgische autoriteiten door het feit van ondergane vervolgingen, door de Iranese autoriteiten, om reden van hun Koerdische etnische origine en van hun toebehoren tot de partij PKKI, met name de ..... (sic)

Dat dit element niet kan gecontesteerd worden door de tegenpartij, de beslissingen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de broer en de onkel van de verzoeker zijnde genomen door de Belgische autoriteiten haar zelf;

Dat het niet op een serieuze manier kan gecontesteerd worden dat de verzoeker, bij zelf lid van de PKKI, met reden, van te zijn vervolgd door zijn nationale autoriteiten, meer bepaald de Iranese autoriteiten, in geval van terugkeer naar dit laatste land;

Dat er eveneens niet op een serieuze manier kan gecontesteerd worden dat de verzoeker op zeer ernstige wijze het gevaar loopt, in geval van uitwijzing door Griekenland, van geen toegang te hebben tot de asielpcedure en van zich te zien uitwijzen naar Iran, met een verhoogd risico op een indirecte schending, door België, van het artikel 33 van de Europese Conventie voor het Behoud (sic) van de rechten van de Mens;

Dat er inderdaad, naar aanleiding van de weergegeven elementen in het kader van huidig verzoek, duidelijk uit blijkt dat Griekenland geen voldoende bescherming biedt aan de asielaanvragers die zich bevinden op hun territorium;

Dat het vereist is, om zich ervan te overtuigen, om nuttig te verwijzen naar de ontwikkelingen uiteengelegd hiervoor;

Ter wijze van voorbeeld, dient er verwezen te worden naar de elementen behouden in de observatienota opgesteld door het UNHCR in december 2009;

Dat er in dit opzicht, nuttig dient verwezen te worden naar het Arrest uitgesproken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Brussel op datum van de 1ste april 2010 (Arrest n° 1407), waarvan een kopij is gevoegd in bijlage aan huidig verzoek en, meer specifiek op het punt 7 van dit Arrest dat beveelt dat het in vrijheid laten van de verzoeker om reden van een mogelijke schending, in geval van terugkeer naar Griekenland, van het artikel 3 van de Europese Conventie voor het Behoud(sic) van de Rechten van de Mens;

Aangezien, bovendien, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet op geldige wijze het deel van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de aanvraag to[t] regularisatie van verblijf om medische redenen (aanvraag 9ter) ingediend door de verzoeker op datum van 24 december 2009 gemotiveerd heeft, heeft ze eveneens niet op geldige wijze het gevaar dat de verzoeker loopt om een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van de Europese Conventie voor het Behoud (sic) van de Rechten van de Mens in geval van uitwijzing uit Griekenland, ontkracht;

Dat inderdaad, het niet op een geldige en legale wijze is vastgesteld door de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat de verzoeker zal kunnen, in geval van terugkeer naar Griekenland, toegang hebben tot de medische zorgen die zijn gezondheid nochtans vereist;

Dat er in dit verband, dient te worden onderstreept dat

a) in zijn medisch voorschrift gedateerd van 16 februari 2010, de Dokter SAFFARIAN heeft aangegeven dat de symptomatologie van de verzoeker recidiveerde ondanks de behandeling en dat de verzoeker gehospitaliseerd zou moeten worden in een dienst meer gespecialiseerd in infectiologie ; dat hij bovendien heeft aangegeven dat de aandoening van de verzoeker besmettelijk is en dat hij niet in contact mag komen met andere personen;

b) in het medisch document opgesteld door de Dokter VANDERNOOT, van de medische dienst van de CHU SAINT-PIERRE op datum van 6 november 2009, de verzoeker na zijn hospitalisatie moet opgevolgd worden op de infectiologische consultatie alsook op de neurologische consultatie;

Dat het op geen enkele geldige of legale manier is vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker in geval van uitwijzing uit Griekenland, zou kunnen beschikken over een toegang tot infectueuze zorgen die nochtans duidelijk vereist zijn voor zijn gezondheidsstaat;

Dat er bijgevolg, door het nemen van de aktes en de bestreden beslissingen en door het niet in aanmerking nemen van de particuliere medische situatie van de verzoeker, begaat de Dienst voor

Vreemdelingenzaken een schending van het artikel 3 van de Europese Conventie voor het Behoud (sic) van de Rechten van de Mens;

Dat, in huidige geval, de verzoeker, onder andere, serieuze elementen aanvoert wat betreft de noodzakelijkheid van de actuele kwaliteitsvolle medische opvolgingen. Parallel hieraan, toont hij op het eerste zicht aan dat hij wel en degelijk in recht is om de bescherming van de Conventie van Genève van 1951 met betrekking tot het statuut van vluchteling, te doen gelden;

Dat volgens het CEDH: « 129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. v. Finlande, n° 38885/02, § 167, 26 juli 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet. » (SAADI v. Italie (Verzoek n° 37201/06) 28 februari 2008);

Dat naar aanleiding van de objectieve informatie, de DVZ in gebreke blijft om de noodzakelijke beschermingen te verzekeren aan de verzoeker;

Dat er dus dient voorgeschreven te worden dat de uitvoering van de aktes en bestreden beslissingen worden opgeschort;”

3.6. Verzoeker voert aldus onder meer aan dat hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Griekenland zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze noch garanties heeft met betrekking tot een menselijke opvang. Vervolgens verwijst hij naar een schending van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker voert ten slotte aan dat hij een aanvraag tot verblijf om medische redenen (aanvraag 9ter) heeft ingediend en de Dienst Vreemdelingenzaken niet geldig heeft vastgesteld dat een uitwijzing naar Griekenland verzoekers gezondheid niet in gedrang zal komen.

3.7. Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”(vrije vertaling: ‘*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*’). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210*).

3.8. Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

3.9. Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene. Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797). Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit de middelen het nadeel te deduceren.

3.9.1. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure in het land waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd- aannemelijk

te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

3.9.2. Uit het Dublininterview en het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zijn verblijf in Griekenland pas heeft toegegeven na confrontatie met zijn vingerafdrukken waaruit ook blijkt dat hij zich liet registreren onder een andere identiteit en nationaliteit (Afghanistan). In zoverre verzoeker na zijn registratie in Griekenland in januari 2009, naar Turkije en of Iran vertrok legt hij ook thans geen begin van bewijs voor van zijn vertrek uit Griekenland, noch van zijn terugkeer naar Iran (zie vraag 15 Dublininterview), noch van de duur van zijn eventuele afwezigheid uit Griekenland, noch van zijn eventuele reisweg via Turkije naar België. Uit de Turkse identiteitskaart toegevoegd aan het verzoekschrift kan geenszins blijken dat dit stuk op verzoeker betrekking heeft en aldus evenmin de twee medische attesten op naam van de Turkse identiteit. Verzoeker toont overigens niet aan waarom – in zoverre hij effectief naar Turkije ging - hij onder een valse naam medische verzorging diende te vragen te meer nu hij familie heeft wonen in Istanbul.

3.9.3. Uit verzoekers verklaringen in het Dublininterview kan op het eerste zicht niet blijken dat hij Griekenland verliet omwille van persoonlijke slechte ervaringen. Immers, verzoeker is omwille van financiële redenen vertrokken naar Turkije en is naar België gekomen omdat zijn broer en ooms hier verblijven. Het volstaat evenmin te vermelden dat verzoeker geen asiel kan aanvragen in Griekenland of te verwijzen naar de mogelijke schending van het refoulement beginsel, wanneer blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een dergelijke asielaanvraag te hebben gedaan tijdens zijn verblijf in Griekenland en verzuimt een concreet begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt of heeft gelopen. Dit klemt te meer nu verzoeker asiel had kunnen aanvragen toen hij door de politie werd aangehouden, geregistreerd en naar Athene werd gestuurd. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk *post factum* inroepen dat hij, gezien de internationale rapporten vreest voor een onheuse behandeling in Griekenland wanneer hij zelf geopteerd heeft om het Griekse grondgebied te verlaten, hij geen opvang heeft gezocht en geen asiel vroeg bij zijn registratie.

4. Verzoeker voert verder aan *“Dat er eveneens niet op een serieuze manier kan gecontesteerd worden dat de verzoeker op zeer ernstige wijze het gevaar loopt, in geval van uitwijzing door Griekenland, van geen toegang te hebben tot de asielprocedure en van zich te zien uitwijzen naar Iran, met een verhoogd risico op een indirecte schending, door België, van het artikel 33 EVRM”*. Verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing artikel 33 EVRM kan schenden dat stelt: *“Elke Hoge Verdragsluitende Partij kan elke vermeende niet-nakoming van de bepalingen van het Verdrag en de Protocollen daarbij door een andere Hoge Verdragsluitende Partij bij het Hof aanhangig maken”*. Dit onderdeel is dan ook niet nuttig aangevoerd.

5. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

5.1. In casu kan worden gesteld dat verzoekers ingeroepen vrees voor refoulement en bijgevolg voor een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, niet kan overtuigen. Vooreerst blijkt niet uit het verzoekschrift dat een dergelijke situatie in concreto te verwachten is. Daarbij dient er op gewezen te worden dat verzoeker de Griekse autoriteiten vrijwillig heeft misleid omtrent zijn nationaliteit zodat een mogelijk nadeel bij repatriëring door Griekenland aan hemzelf te wijten is. Ten slotte heeft verzoeker

volgens zijn verklaringen, Griekenland vrijwillig verlaten naar Turkije en is hij naar Iran teruggekeerd. Hij kan aldus bezwaarlijk volhouden dat hij “op *zeer ernstige wijze*” gevaar loopt bij een repatriëring.

5.2. Verzoeker beroept zich ten slotte ook op zijn medische situatie. Hij bevestigt dat zijn aanvraag tot regularisatie van verblijf om medische redenen (aanvraag 9ter) werd afgewezen en meent dat deze beslissing niet geldig werd gemotiveerd.

5.2.1. De Raad wenst te benadrukken dat de negatieve beslissing genomen in het kader van verblijf om medische redenen niet nuttig kan worden aangevoerd in onderhavige procedure die genomen werd in het kader van de Dublin-II-Verordening en gesteund wordt op andere motieven. De bestreden beslissing stelt wel vast dat verzoeker zonder problemen kan reizen nu hij niet meer besmettelijk is en hij in Griekenland de mogelijkheid heeft om zijn huidziekte te verzorgen. Op het eerste zicht kan niet blijken dat verzoekers terugkeer naar Griekenland een bedreiging voor zijn persoonlijke geestelijke of fysieke integriteit inhoudt. Evenmin wordt aangegeven waarom verzoeker geen antibiotica zou kunnen verkrijgen in Griekenland.

5.3. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat niet toe het voorgehouden reële risico vast te stellen te meer nu deze geen precedentwaarde heeft. De vergelijking met verzoekers ooms en broer in België waarvan de bijgevoegde stukken onleesbaar zijn, en die volgens verzoeker internationale bescherming werden toegekend, is evenmin nuttig. Immers iedere asielaanvraag steunt op eigen merites waarbij de verwijzing naar familieleden slechts een mogelijk onderdeel kan zijn van de beoordeling en geenszins een automatische bescherming inhoudt. Verder dient erop gewezen te worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM 5 februari 2002, Conka, nr. 75).

5.3.1. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk).

5.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

6. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

K. DECLERCK